

Cesta do Emauz a zpět

1. Čtení:

Kázání: Lk 24,13-35

Právě jsme vyslechli velice známý příběh, říká se mu Cesta do Emauz. A odehrává se hned po velikonočních. Nevím, jestli si to ještě pamatujete, ale před 14 dny byly Velikonoce. Oslava toho, co se stalo před skoro 2000 lety. To jsou vzdálenosti, co? 14 dnů, 2000 let. Co přesně se stalo před 14 dny, to jsme už všichni skoro zapomněli. Ale co se stalo před 2000 lety, to všichni víme. Je to zvláštní s tou naší pamětí. No, snad to znamená, že to, že byl Ježíš ukřižován a že vstal z mrtvých je přece jen důležitější než to co se stalo před 14 dny, před rokem, před 100 lety. A tak si snad i ta epizoda, která se udála po vzkříšení, to, jak ti dva šli do Emauz, zaslouží naší pozornost. Řeknu vám rovnou dopředu, co vám chci dnes sdělit, abyste to věděli dřív, než si během dnešního kázání odběhnete v myšlenkách někam daleko. Ti dva, co šli do Emauz, na tom byli, co se týká viry a setkání s Ježíšem úplně stejně jako my tady v Soběslavi dnes.

Dva učedníci. Jeden se jmenoval Kleofáš, druhý ani nevíme jak. Asi to nebyli ti nejdůležitější lidé, ani mezi Ježíšovými učedníky ne. Moje první poznámka. V tom jsme na tom úplně stejně. Taky nejsme asi ti nejdůležitější křesťané.

A ubírali se cestou z Jeruzaléma do vesnice Emauz. Asi tri hodiny cesty. No, ubírali. Lepší by bylo říci utíkali jako zpráskaní psi. Bali se, byli smutni, nechápali, co že se to stalo. Proč Ježíš umřel, proč neudělal zázrak? Báli se. Když ty hrůzy ostatní lidé provedli Ježíšovi, co asi chystají na jeho žáky? Lepší je zmizet. Někam na venkov. Moje druhá poznámka. V tom jsme na tom my křesťané úplně stejně. Možná ještě hůř. My už o zmrtvýchvstalém Ježíši víme. A přece často smutně utíkáme jako zpráskaní psi někam pryč od problémů. Ježíš byl vzkříšen, žije, kraluje, je Pánem vesmíru, je s námi...ale když jde do tuhého, radši bereme roha. Ne když jde o život. To nám většinou nejde. Ale když jde do tuhého v těch našich malých příbězích, když nezvládáme...v práci, s dětma, s manželkou...taky se někam stáhnem. Třeba sami do sebe. Je to jednodušší a bezpečnější.

Ale teď pozor. „Připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi. Tohle už není stejné. To jsme nezažili. Vážně ne? Vždyť oni to nevěděli, nepoznali ho. Vím zcela jistě, že s každým z nás už Ježíš šel kus cesty. A my ho nepoznali. Jsme na tom úplně stejně jako oni. Ale proč to? Proč jim neřekl: „Hej, kluci ustrašení, už se nebojte, to su já, Ježíš. Budte v pohodě a nebojte se.“ Proč nechce být Ježíš viděn? O tom později. Namísto toho se jich ptá: O čem to mluvíte? To je typická Ježíšova a vlastně Boží otázka. Zase se ptá na to, co sám už moc dobře ví. Ptá se proto, že oni to nevědí. Stejně jako se Bůh v zahradě ptá Adama: Kde jsi? To se neptá, protože by to nevěděl. To proto, že Adam neměl ponětí, co se stalo, kam se to dostal, co to znamená. Stejně tak Ježíš. On se neptá kvůli svým vědomostem ale kvůli našemu uvědomění si, kde jsme, co to vlastně děláme, kam jsme se to dostali a proč. A těch dvou se vlastně ptá: víté vy vůbec, o čem si to tu povídáte? Rozumíte tomu? Dává vám to smysl? Poznámka třetí. V tomhle jsme my tady, dnes, v Soběslavi na tom úplně stejně. Chodíme do kostela, čteme si Bibli, mluvíme o pánu Bohu, píšeme nebo posloucháme kázání. Zkuste prosím zaslechnout tu Boží otázku: Co to tu děláte? Proč? Rozumíte tomu? Dává vám to smysl? O čem si to tu povídáte?

Ti dva mu něco řekli. Ale smysl jim to nedávalo. A co na to Ježíš? „Jak jste nechápaví.“ To neznamená hloupí. Oni klidně mohli být stejní chytráci a intelektuálové jako my tady v Soběslavi. Je jedno, jestli je člověk chytrej nebo hloupej. Nechápat Boží jednání, nechápat,

na čem záleží a co má smysl, to zvládají skvěle chytří i hlupáci. A Ježíš jim začne vyprávět příběhy a básně z Bible. Od Mojžíše až po Žalmy. Prostě jim čte Bibli. A v nich se něco děje. Začínají rozumět. Už po čtvrté dnes: V tomhle jsme na tom úplně stejně jako ti dva tehdy. Vždyť my přece taky máme Bibli. Tady vzadu v kostele je jich pěkná kupa. Všichni ji máte doma. Navíc ta naše je větší, než ta jejich. Oni měli pouze Starý Zákon. Ano, i v tomhle jsme na tom úplně stejně. Stačí si tu Bibli vzít do ruky, setřepat prach a začít ji číst. Snažit se ji porozumět.

No pojďme dál. V těch dvou se něco stalo. Rázem jim bylo s tím cizincem dobře, najednou jim to začalo dávat smysl. A tak hned: Zůstaň s námi Pane, už se stmívá. A on zůstal. Na večeři. Vzal chleba, vzdal díky, lámal. A najednou... . Ne počkat. V tomhle jsme na tom přece taky úplně stejně. Tady je chleba, tady je víno. No jo, ale kde je Ježíš? Oni přece najednou poznali, že ten někdo je Ježíš. A víte, co bylo dál? „Ale on zmizel jejich zrakům.“ Oni ho vlastně vůbec neviděli. Celou dobu byl s nimi, mluvil, začal s nimi večeřet...a když ho právě mohli spatřit, zmizel jim. Zase chtěl být neviděn. No, už je mi to trochu hloupé to opakovat, ale v tomhle jsme na tom úplně stejně jako oni. Zde je chléb, zde je víno, za chvíli budu říkat ta sama slova, která tehdy Ježíš. My všichni můžeme za chvíli prožít úplně to samé, co ti dva tehdy. Stejně jako ti dva, ani my nevidíme Ježíše vlastníma očima. To ale přece vůbec nevádí, o to právě vůbec nejde.

Víte, o co jde? Ti dva okamžitě vstali a šli ještě v noci zpátky do Jeruzaléma říci to ostatním. Ale co jim šli říci? Že viděli Ježíše, že není mrtvý, že žije, že byl s nimi. To všechno ano, krom toho prvního. Oni ho neviděli. Nejdřív proto, že nemohli nebo nechtěli, pak proto, že nechtěl Ježíš. Ale něco se stalo. Najednou už nemají strach, nejsou smutní, nejsou bez naděje. Už před nimi není jen temná divná mlha, ve které se dá leda tak bloudit sem a tam. Najednou už se nepotřebují schovávat a utíkat a stydět se. Oni se obrátili. To je v Bibli časté slovo. Někdy se říká obrátit se, někdy činit pokání. Znamená to úplně to stejné. Znamená to přesně to, co udělali ti dva. Pochopili, byli proměněni, otočili se a šli zpátky do nebezpečí. Tam, kde mají být. Tam, kde to dává smysl, kde má smysl se o něco snažit. Nemají v rukách nic, žádný důkaz, dokonce ani neviděli Ježíše na vlastní oči. A přece mají všechno důležité pro to, aby šli.

Teď už naposledy. V tomhle na tom jsme úplně stejně jako ti dva tehdy. Nebo alespoň můžeme být. Pravděpodobně se s Ježíšem nesetkáme tak, abychom ho mohli vidět, sáhnout si na něj. Oni taky ne. A přece se s ním smíme setkat, být proměněni, obrátit se a jít zpátky do života. A dál se snažit vyřizovat a vysvětlovat všem ostatním, že život je silnější než smrt, že láska přemůže všechny kouzla, že odpuštění je silnější než pomsta. To všechno, co víme, co jsme nějak prožili ... a do čeho se nám tak často tolik nechce.

Pane Ježíši Kriste, přicházej k nám a zase nám miz z očí. Ale nedej, abychom zůstali neproměněni. Prosíme, vyváděj nás ze strachu, smutku a nesmyslnosti. A dej nám sílu jít k ostatním a o té Tvoji naději a síle života nemlčet.

Amen